

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Santa Eugènia, 42. 17005
Redacció Barcelona: Tàpies, 2. 08001

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera.
Directors adjunts: Xevi Sala (Girona), Pepa Masó (Informació General), Joan Ventura (Informació Cultural), Lluís Martínez (Tancament), Jordi Grau (Formats Especials), Ramon Roca (L'Econòmic), Miquel Riera (Presència) i Joan Rueda (Informació Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Joan Armengol (Economia), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultural), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

L'HERÈNCIA DE LES
'PRIMAVERES ÀRABS'

Toni Cruanyes

Periodista i
analista polític

EL TEMPS QUE FUIG

La rectificació egípcia

Fa un any, Hosni Mubarak era considerat per una amplíssima majoria dels egipcis com un dictador corrupte, incapaç i impopular. Avui, alguns voldrien que tornés al poder i veuen Mohamed Mursi com un president corrupte, incapaç, impopular i amb tics dictatorials. Sembla que no han canviat gaire les coses, oi? En part, aquesta és la reacció pròpia d'una revolució que necessita més recorregut. Les *primaveres àrabs* no són una versió actualitzada del maig del 68 europeu. Tampoc són com les protestes de les últimes setmanes a Turquia i el Brasil, on les classes mitjanes reclamen millorar el seu nivell de llibertat i la seva qualitat de vida. I s'han vehiculat a través de protestes contra un projecte urbanístic a Istanbul o l'augment dels preus del transport públic a les principals ciutats brasileres. Tot és més complicat quan parlem dels 80 milions d'egipcis que constitueixen el principal país àrab de la regió més inestable del món. Es van equivocar els que van plantejar de forma simplista la *primavera egípcia* com una lluita entre un *statu quo* corrupte –però garant de l'estabilitat del Pròxim Orient– i una oposició integrista islàmica –els Germans Musulmans–. Hi ha una evolució social molt més complexa i, a la vegada, més inestable. De moment, els egipcis semblen

haver optat pel mètode científic: prova –error– torna a intentar-ho. La revolta d'aquests dies a Egipte és una rectificació. És un intent d'esmenar els errors dels últims dos anys. I possiblement no serà l'última correcció al camí de sortida que hauran de fer els egipcis.

MOHAMED MURSI, amb el suport dels Germans Musulmans, és el primer president democràticament elegit d'Egipte, i això li confereix una legitimitat enorme. Però ha estat incapaç de fer els gestos necessaris per unir la població més enllà del grup religiós que representa. Li ha faltat trobar el to presidencial, tenir l'habilitat de la conciliació i, potser, directament, la capacitat política necessària per dirigir el polvorí egípcia. També hi ha el fracàs econòmic, especialment patit per la població, que es pensaven que la seva situació milloraria amb la sortida de Mubarak i la seva corrupta administració. Els Germans Musulmans han demostrat no tenir capacitat de gestió, ni tenir quadres preparats per

mantenir la cohesió a totes les regions del país. L'augment de la inseguretat al carrer també ha crescut, en un país on els robatoris i la delinqüència comuna eren l'excepció. La por de la gent gran i les famílies religioses –bastió inicial dels Germans Musulmans– explica en bona part la crisi de credibilitat del govern Mursi.

ARA, FINALMENT, l'exèrcit que no es va atrevir a posar-se en primer pla fa un any podrien ara comprometre's més obertament. Sempre sospitosos dels Germans Musulmans, els soldats són ara el braç armat –literalment– dels manifestants de la plaça Tahrir. Amb els més de dos anys de *transició* que ha viscut Egipte, el que des de l'estranger es veia com el líder natural per dirigir el país en el seu procés de democratització pot haver trobat –ara sí– el to adequat. El premi Nobel de la Pau, Mohamed El Baradei, podria ser ara l'home del moment. Abans era vist pels seus com un intel·lectual massa vinculat a organismes internacionals i poc lligat al poble. Ara, un cop s'ha treballat els contactes al carrer, ha negociat amb tots i ha despertat esperances entre els més laics i, també, l'exèrcit. Podria ser el camí de sortida a la confrontació oberta entre els manifestants de la plaça Tahrir i els fidels de Mursi. L'alternativa a això és el caos.

Els Germans Musulmans han demostrat no tenir capacitat per governar

Considerats

Maria Mercè Roca

Espectadora

Quan em pregunten què es pot fer perquè els fills llegeixin, sempre els dic que hem de llegir els seus llibres. Res no motiva tant la mainada com veure els seus pares llegint el llibre que ells acaben de llegir i del qual són fans. Hi ha pares que rondinen: m'he de llegir el Harry Potter? Tots? M'he de llegir els *Jocs de la fam*, en *Geronimo Stilton* i el *Diari vermell de la Carlota*? Uf! Quina mandra!, diuen. Doncs mira, sí, crec que ens els hem de llegir i amb ganes, sense superioritat ni paternalisme, per veure què emociona en aquest moment el nostre fill i quins mons interessin i ajuden a créixer la nostra filla. És una manera que no se'n vagin del nostre

Considerats, els diu. Quina paraula més important, no us sembla?

costat, de tenir-los més a prop, com passa amb la tele: no importa tant que en vegin molta sinó que tu la vegis sempre que puguis al seu costat.

L'últim llibre que hem llegit tots a casa és *Wonder*, que és, com diu el títol, una meravella que em va emocionar com feia temps que cap història no feia. De què va, *Wonder*? Doncs de fet va de sentiments: de com reaccionem al davant de la lletjor o les malformacions de les persones; de la fraternitat; de les contradiccions i les traïcions de l'adolescència; de les burles irreflexives i de l'odi cap a allò que és diferent i cap a qui no compleix els cànons; de l'amistat entre els nens i nenes, que té una força que res ni ningú no pot parar; de la bondat, que a vegades costa tant; de la por que ens fa als pares –la nostra por més gran– que els nostres fills pateixin... *Wonder* és també un cant a la bonhomia dels educadors, a l'amor dels pares, al suport de la comunitat...

Sí, ja ho sé: el llibre és una faula, no parla del món que és sinó del que voldríem que fos. Però cal que de tant en tant algú ens digui com pot ser, el món, i que bé que aniria que entre tots el féssim així. L'autora, R.J. Palacio, resumeix aquestes bones intencions en un discurs del director de l'escola: nois –els demana–, cal que si-gueu considerats amb els altres. Considerats, els diu. Quina paraula més important, no us sembla?

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

